

med Hensyn til vor finansielle Stilling eller ikke. Ganske de samme Betragtninger gjøre sig gjældende med Hensyn til Spørgsmaalet om Indførelsen af Creditbeviserne. Vi vide, at der for Diebliffet ligger $2\frac{1}{2}$ Millioner i Creditbeviser hos Finantsministeren; vi vide, at der er $1\frac{1}{2}$ Million tilbage at indløse, og nu er det min Overbeviisning, at det er urigtigt uden særdeles tvingende Nødvendighed enten at fornye disse ved en ny Lov, eller at convertere dem ved nye Statsobligationers Udstedelse. Det er min Overbeviisning, at det maa ansees for i høi Grad ønskeligt, at disse $1\frac{1}{2}$ Millioner Creditbeviser i Løbet af de 2 næste Aar kunne blive indløste, og saaledes de 4 Millioner, naar ikke extraordinaire Forhold indtræde, kunne forsvinde ud af Verden, uden at derved Statsgjælden forøges. — Den ærede Finantsminister havde, troer jeg, fuldkommen Ret, naar han bortviste den iørefaldende Henviisning til denne Reservecfond paa 58 Millioner; skulle vi dog ikke kunne være enige om, forsaavidt man overhovedet nu vil tale om disse 29 Millioner, at man nærmest maa betragte dem som en Versurpost. Vi modtage jo i Virkeligheden disse 29 Millioner som Vederlag for en Statsgjæld af denne Størrelse, som vi maae bære. Det Hele er jo kun en Opgjørelse, og, skulle vi altsaa tale derom, saa kan jeg ikke sige Andet, end at de maae betragtes som en reen Versursum. De fylde vel i Reservecfonden, naar man opstiller dem paa den Maade, som Regjeringen har gjort det; men jeg betragter ikke denne Opstilling som meget oplysende, men snarere som noget forvirrende. — Ligesaad troer jeg, at den høitærede Finantsminister havde Ret, naar han gjorde gjældende, at man dog skulde være noget varsom med at stille for store Fordringer til Reservecfonden, baade med Hensyn til de middelbart og umiddelbart anvendelige Papirer, baade med Hensyn til de i Reservecfonden be- roende Papirer, som skulde gaae ud til Statsgjældsafdrag, og de rene Penge, der skulde bringes tilveie ved Obligationers Afhændelse; det er en egen Sag i et givet Diebliff at skulle disponere over for mange af disse Obligationer, naar det ikke netop gjælder de Papirer, der ligefrem kunne bruges til Afdrag, og som det altid er godt at have saa mange af som muligt.

For en Deel glemme vi jo paa vore egne indenlandske 4 pCts Obligationer, og den naturlige Maade, hvorpaa vi reducere Reservecfonden, naar vi have en saadan Masse af 4 pCts. Obligationer, er, at vi annullere disse — jeg bruger ikke Ordet „amortisere“, men netop annullere. Derved ophører vel paa dette ene Side Indtagten deraf for Reservecfonden, men derved ophører paa den anden Side ogsaa Udgiften for Staten til Forrentningen. Tager jeg altsaa det ærede Medlems egne Tal, tager jeg de 750,000 Rb., som jo er det formeentlige Overskud efter den Opgjørelse, som det ærede kongevalgte Medlem gav, saa vil det, naar den Fordring erkendes for billig, at der i Løbet af To-Aaret finder et kjendeligt Fremskridt Sted — saaledes som det ærede Medlem ogsaa erkjendte bør skee under sædvanlige Forhold — saa vil det let sees, hvorledes man maa komme til en Million, som her er foreslaaet tilveiebragt for de to Aar. Det ærede kongevalgte Medlem gjorde gjældende, hvad der ogsaa er fuldkommen rigtig, at et vist Beløb af de Indtægter, der ere opførte som kommende fra Her- tugdommerne som Vederlag for Pensionernes Udredelse, ikke maae betragtes som en sædvanlig Aarsindtægt. Men det maa paa den anden Side erindres, at der endnu let kan blive Spørgsmaal om Tillægsbevillinger. Det maa erindres, at der er 100,000 Rb., som den formelle Underbalance nu er større, end dengang vi opgjorde Regningen; det maa endelig erindres, at Udbyttet af Realisationer ved Militairetaterne ikke for næste Aar kan antages at blive saa stor som i dette, med andre Ord: man kan ikke saaledes gjøre Regning paa et Par Hundrede Tusinde Daler mere eller mindre. Men naar man vedkender sig at det maa ansees for ønskeligt, at Landet gjør nogen finansiell Fremgang i den nærmeste Fremtid, og naar man vil erindre, at der er Creditbeviser for $1\frac{1}{2}$ Million, som paa en eller anden Maade skulle bringes ud af Verden netop i den Periode, hvorom her er Tale, saa troer jeg, at det maa erkendes, at der vel er Opfordring for den lovgivende Magt til ikke under Indtrykket af en Stemning, men snarere imod den naturlige Stemning at paatage sig en Byrde, som en samvittighedsfuld Erkjendelse af